

У Х В А Л А
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Залевського Володимира Цезаревича щодо офіційного тлумачення статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР
(справа громадянина Залевського В.Ц.)**

м.Київ
10 березня 1998 року
11-у/98

Справа № 18/3072-97
№ 2-17/98

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Тимченка Івана Артемовича - головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Козюбри Миколи Івановича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мартиненка Петра Федоровича,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Яценка Станіслава Сергійовича

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Залевського

Володимира Цезаревича щодо офіційного тлумачення статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР.

Заслухавши суддю-доповідача Мироненка Олександра Миколайовича та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Залевський В.Ц. у конституційному зверненні порушує питання про необхідність офіційного тлумачення статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР у зв'язку із скасуванням судовою колегією у цивільних справах Київського міського суду рішення Жовтневого районного суду м.Києва від 21 листопада 1995 року про стягнення з Управління соціального захисту населення м.Києва (далі - Управління) на користь Залевського В.Ц. моральної шкоди у розмірі п'ятдесят мільйонів карбованців.

2. Із матеріалів справи вбачається, що в 1995 році заявник звернувся до Жовтневого районного суду м.Києва з позовом про відшкодування моральної шкоди у розмірі сто п'ятдесят мільйонів карбованців з Управління на його користь за те, що протягом кількох років він начебто марно намагався відстояти своє право на забезпечення його автомобілем з ручним управлінням і що його безпідставно зняли з черги на отримання цього засобу пересування.

23 травня 1995 року Жовтневий райсуд м.Києва своїм рішенням зобов'язав Управління поновити Залевського В.Ц. у черзі на отримання спецтранспортного засобу пересування з 1984 року.

21 листопада 1995 року цей же суд частково задовольнив позов Залевського В.Ц. і виніс рішення стягнути з Управління на його користь п'ятдесят мільйонів карбованців. Свою позицію суд обґрунтував тим, що в 1981 році Залевський В.Ц. став інвалідом І групи і згідно з постановою Ради Міністрів СРСР від 4 квітня 1983 року №272 здобув право на отримання спеціального автотранспортного засобу для пересування. У 1984 році він був поставлений на облік для одержання зазначеного виду транспорту, однак відмовився від нього і в тому ж році був знятий з цієї черги. Впродовж 1993-1995 років позивач поновив свої вимоги, проте вони відхилялись різними інстанціями.

3. Управління (відповідач) не погодилося з рішенням Жовтневого районного суду м.Києва від 21 листопада 1995 року і звернулося з касаційною скаргою до Київського міського суду.

3 квітня 1996 року судова колегія у цивільних справах Київського міського суду задовольнила касаційну скаргу відповідача і скасувала рішення Жовтневого районного суду м.Києва, який, як зазначено в ухвалі, припустився помилки у застосуванні норм матеріального права. Колегія у цивільних справах дійшла висновку, що правовідносини між сторонами у даному разі регулюються не положеннями статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР, а нормами пенсійного законодавства та нормами глави 31-А Цивільного процесуального кодексу України. За таких обставин провадження у справі було закрито.

4. На скаргу Залевського В.Ц. голова Київського міського суду у відповіді від 10 червня 1996 року пояснив йому, що згідно з пунктом 2 Постанови Пленуму Верховного Суду України "Про судову практику в справах про відшкодування моральної (немайнової) шкоди" від 31 березня 1995 року №4 (Збірник Постанов Пленуму Верховного Суду України. 1963-1995. Частина I. - К., 1995) спори про відшкодування моральної шкоди розглядаються у випадках, коли право на її відшкодування передбачено спеціальним законодавством.

З цим Залевський В.Ц. не погодився і 12 липня 1996 року звернувся в порядку нагляду зі скаргою до Голови Верховного Суду України, у якій просив витребувати з Жовтневого райсуду м.Києва справу №424 та принести протест на предмет скасування ухвали судової колегії у цивільних справах Київського міського суду.

У відповіді заступника Голови Верховного Суду України від 31 липня 1996 року Залевському В.Ц. підтверджено обґрунтованість ухвали судової колегії у цивільних справах Київського міського суду від 3 квітня 1996 року. При цьому ще раз роз'яснено, що правовідносини між заявником та відповідачем регулюються пенсійним законодавством та нормами глави 31-А Цивільного процесуального кодексу України, які не передбачають стягнення моральної шкоди у справах даної категорії.

5. Відповідно до пункту 4 статті 42 Закону України "Про Конституційний Суд України" у конституційному зверненні має зазначатись обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України. Натомість Залевський В.Ц. оскаржує незаконне, на його думку, обмеження дії і

порядку застосування статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР Верховним Судом України.

6. Відповідно до статті 147 Конституції України, статті 94 Закону України "Про Конституційний Суд України" підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо це може призвести або призвело до порушення конституційних прав і свобод суб'єкта права на конституційне звернення.

Документи, додані до конституційного звернення Залевського В.Ц., свідчать не про неоднозначність застосування, а про судову помилку у застосуванні матеріальних норм права при вирішенні конкретної справи. Вирішення цього питання належить до повноважень судів загальної юрисдикції.

7. Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних звернень своєю ухвалою відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" - невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України", та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

Враховуючи викладене та керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 45, 50 та 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Залевського Володимира Цезаревича щодо офіційного тлумачення статті 440¹ Цивільного кодексу Української РСР на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" - невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України", та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскаржена.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ